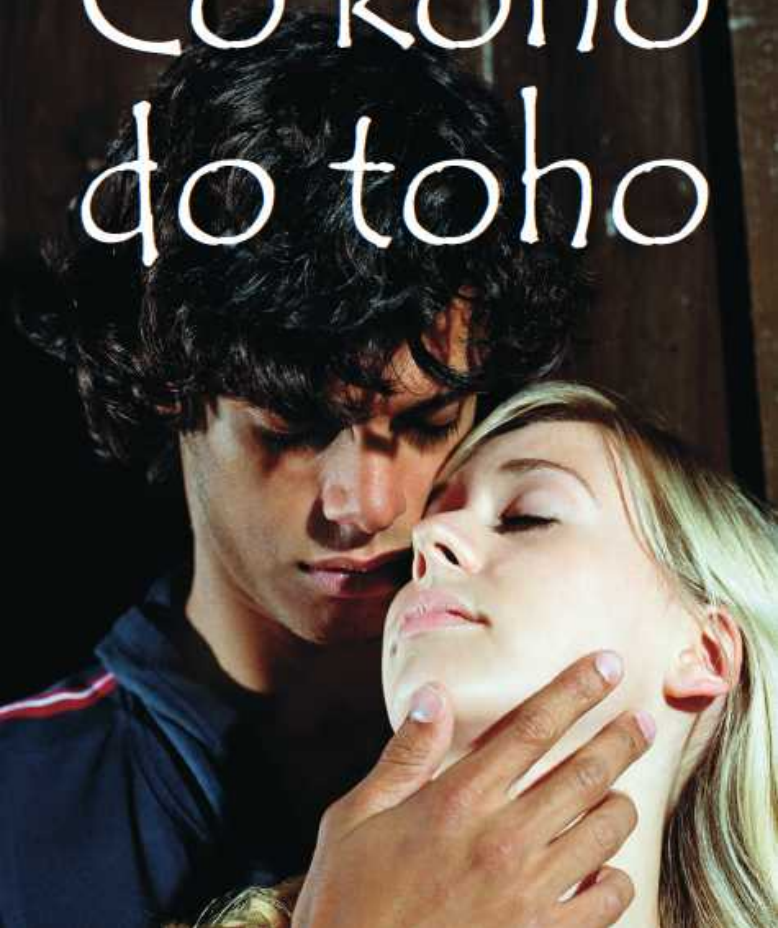

Enja Růčková

MOTÝL

Čo koho do toho

Enja Růčková

Čo koho
do toho

Copyright © Enja Rúčková 2010
Design © Motýľ design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010, 2012

ISBN: 978-80-89482-07-8

Enja Růčková

Čo koho
do toho

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Veronike Č., ktorá sa mi nečakane otočila chrbtom.
Tento príbeh by za iných okolností určite nevznikol.*

Je čas čeliť pravde. S tebou ja nikdy nebudem.
JAMES BLUNT: *You`re Beautiful*

Všimnem si ho už na schodoch pred budovou školy. Pustí ma do dverí pred seba. Neobyčajný, absolútne netypický chalan. Vá-havo sa naňho usmejem a pracem sa preč.

Zarazí ma priestranné prízemie mojej novej školy. Prijali ma na štvorročné gymnázium a dnes, druhý septembrový deň, ma tu majú v plnej kráse. Celá táto historická budova pôsobí ako veľké bludisko. Veľa chodieb, veľa schodísk a ostrých, pravouhlých zákrut. Ja som sa však bez zaváhania vybrala po ľavom schodišti na prvé poschodie. Vďaka mojej krstnej mame Danke, ktorá tu robí dlhé roky tajomníčku, viem presne, kam mám ísť. Popritom sa snažím ignorovať fakt, že ten zvláštny chalan mi zíza na chrbát.

Vletím do triedy 1. C. Obsadím si poslednú lavicu v strednom rade a čakám. Výhľad z okna je nezáživný. Bežecká dráha a tráv-natý školský dvor. Myšlienkami sa radšej vrátim k tomu chalanovi, ktorý mi ráno podržal dvere. Mal hladkú ebenovú pleť, plné pe-ry, kučeravé vlasy. Siahali mu tesne pod uši. Podľa môjho skrom-ného úsudku to musí byť mulat. A veľmi pekný.

Zvedavo si prezerám svojich nových spolužiakov. Nájdem medzi nimi skejterov, opozdeného hipisáka a dvoch chalanov vyznávajú-cich moderný emo-punk štýl. Prevrátim oči. Emo deti nemusím. Nie ich osobne, ale ten spôsob, na ktorý sa hrajú. Ale svoj názor si nechám pre seba. Nechcem vyrábať konflikty už v prvý deň svojho príchodu.

Dievčatá vyzerajú úplne normálne. Tomu sa poteším. Aspoň nebudem vytrčať z davu mojím jednoduchým etno štýlom. Mám skrátka rada pohodlnú módu, veselé šatky a šály a dlhé, výrazné náušnice. Nemusím mať vôbec plnú skriňu oblečenia, stačí mi jeden, dva kúsky, ktoré perfektne sadnú a dajú sa skvelo kom-binovať či oživovať jednoduchými doplnkami. Dnes som si dala džínsy a vypasované sako. Vlasy mám krátke, takže s nimi sa veľ-mi nenamáham. Iba si ich každé ráno postrapatím perleťovým voskom.

„Nazdar,“ zahrmlí ten opozdený hipisák. Dokelu, ale som sa zľak-la! Vôbec som nezaregistrovala, že si to namieril mojím smerom. „Máš voľné?“ kývne hlavou na prázdne miesto v mojej lavici.

„Jasné,“ odvetím. Pozorujem jeho úzke pery, špicatý nos, bohaté vlnité blond vlasy. Na sebe má vyťahany sveter a svetlé džínsy s dierou na kolene. V ušiach má empétrojkú. „Čo počúvaš?“ vy-
zvedám.

„Cobaina,“ zahrmlí opäť.

„Odhadovala som ťa skôr na The Doors,“ uškrniem sa.

Konečne sa usmeje aj on. „Ty frčíš na čom?“

„U2.“

Spokojne sa oprie o operadlo stoličky. „Tipoval som ťa na sladkého Williamsa.“

„Tak sme sa obaja sekli,“ smejem sa. „Nalákal ťa tu dozadu, ku mne do lavice, tvoj zlý tip?“

„Je mi srdečne jedno, čo počúvaš. Ale vyzeráš zo všetkých týchto opičiek najnormálnejšie. Nechcel som sedieť s niekým inej krvnej skupiny.“

Nečakane vpáli do triedy nejaký profák. Vyzerá tak na štyridsaťpäť, má okrúhlu tvár, modré oči, na hlave pokročilé kúty, vyžaruje však z neho prirodzená autorita a múdrosť. „Zdravím vás. Som Braňo Šoltés. Najbližšie štyri roky vám budem triedny. Stretneme sa na hodinách geografie a telesnej výchovy.“ Pohľad mu zastane na prázdnej lavici, ktorá sa nachádza vedľa mňa. Delí ma od nej iba ulička. „Niektó nám asi chýba...“ prehodí Šoltés. Na čele sa mu urobia tri výrazné vrásky. Nahliadne do nejakých papierov pred sebou. „Pôvodne vás malo byť dvadsaťosem, ale jeden mladý muž sa odsťahoval z rodinných dôvodov do teplých krajín. Niektó teda bude sedieť sám...“ Trieda zašumí. Šoltés sa posadí na stôl a krátko tleskne. „Teraz je rad na vás. Predstavte sa mi, nech si vás trochu dostanem do povedomia.“

A tak tam sedím a počúvam mená svojich spolužiakov. Nič prevratné. Našu triedu tvorí zmes rôznych ľudí z okolitých dedín okresu Liptovský Mikuláš. Len pár z nich býva priamo v meste.

Ryšovláška predo mnou prezradí, že sa volá Marcela Santusová. „Mám veľa záľub, ale zo všetkého najviac zbožňujem tanec.“ Posadí sa.

„Simona Dudová,“ predstavím sama seba, keď sa na mne pristaví Šoltésov zrak. „Som zo...“ zaseknem sa v polovici vety.

Do triedy vojde ten čokoládový chalan, ktorý ma ráno pustil

pred seba. Všetky oči sa upriamia na neho. Ja si radšej sadnem, lebo mám pocit, že už nie som pre nikoho zaujímavá.

Šoltés bez toho, aby zmenil svoj uvoľnený posed, utrúsi: „Zdravím vás. Hľadáte niekoho?“

Chalan zastane pred tabuľou, obsiahne pohľadom celú triedu. Zrak sa mu pristaví na mne. „Už som našiel,“ povie. Mieri k prázdnej poslednej lavici pri okne. Usmeje sa do priestoru pred sebou.

Fúha, ale to je úsmev! Ako obarená na neho zízam a nedokážem sa prinútiť prestať. Vidieť mulata som mala možnosť iba v telke. Nikdy nie naživo a už vonkoncom nie na studenom, hornatom Liptove.

„To ma teší,“ uškrnie sa Šoltés. „Predstavíte sa nám?“

„Ben Wilson,“ odvetí chalan nenútene. Všetkým zvedavcom v triede opätuje pohľad.

„Odkiaľ ste, prípadne vaše koníčky, mladý muž...“

„Som z Demänovej. A baví ma hudba.“

Pôsobí veľmi *vznešene*. Iné slovo mi v jeho prítomnosti nenaťadá. Rýchlo presuniem zrak na Šoltésa, ktorý nahliadne do papierov na stole. „Zdá sa, že sme už kompletní,“ prehovorí veselo. Obráti pozornosť k môjmu susedovi. „Dobre, pokračujeme v zoznamovaní, prosím.“

Opozdený hipisák sa postaví. „Maroš Kollár z Mikuláša. A tiež ma baví hudba.“ Pozrie sa na Bena. Sadne si.

Vydýchnem úľavou, keď spolužiaci i Šoltés zamerajú svoju pozornosť na rad pri stene. Maroš sa ku mne nakloní. „Ty toho čierneho poznáš?“ zašepká.

„Ach, nie!“ vyletí zo mňa rýchlo. Nechápem, odkiaľ to vzal.

V tom istom momente sa ku mne otočí aj ryšovlásky Marcela. „Neklam,“ uškrnie sa. „Svojím príchodom do triedy vytvoril ilúziu, že hľadal teba, nie prvú Cé.“

Cítim, ako mi horí tvár. „Vidím ho dnes prvý raz v živote,“ zasomrem. Niečo vo vnútri mi však našepkáva, že som vedľa.

Marcela sa tejto téme viac nevenuje. Pochopila, že odo mňa sa nič pikantné nedozvie.

Keď sa predstavovanie skončí, Šoltés nám na tabuľu napíše rozvrh hodín na zajtrašný deň. Ja ho odpíšem od Maroša. Na tabuľu totiž dobre nedovidím. Potom nasleduje rozchod. Pri vykladaní

stoličky hore na svoju lavicu pozorujem, ako sa k nám blíži Renáta Yangová so svojou spolusediacou Nikolettou. Renáta útočí na miesto triednej sexbomby. Má dlhé vlasy mahagónovej farby, hnedé šikmé oči, perfektnú postavičku, no prsia nenormálne veľké. Nikoletta k nej upiera zbožňujúci pohľad. Renátin prvý prívesok je teda na svete.

Renáta zastane pri Benovi. „Tak sa mi zdá, že my dvaja budeme v tejto triede nositeľmi exotiky,“ usmieva sa očarujúco. Vytrčá svoje už aj tak dosť vytrčajúce vnady.

Ben vyzerá, že ho Renátin zjav nijako netankuje. Príde mi to divné. Čo ak je na chlapcov? Rýchlo túto myšlienku zavrhnem. So sklopenými očami i ušami beriem nohy na plecia. Netúžim byť svedkom toho, ako Renáta rozťahuje svoje siete.

Na chodbe si odchytiť Marcelu. „Aký tanec robíš?“ opýtam sa jej.

Marcela sa usmeje. „Hip-hop. Som v tanečnej skupine *Storm*, ak ti to niečo hovorí.“

Nič mi to nehovorí. Nevyskrkujem veľmi päty zo svojej rodnej dediny. Nejak extra ma nezaujima, čo sa v meste deje. Niežeby som sa od všetkého dištancovala, ide skôr o to, že centrum mesta je ďaleko. Spoje sú mizerné. A kvalitne zabaviť a pripiť v krčme s kamoškami sa môžem aj u nás.

Kráčam s Marcelou na stanicu. Je to celkom fajn baba. Keď už sedím v autobuse, vezúc sa domov pod Poludnicu, podarí sa mi konečne sa uvoľniť. Teším sa na Veroniku, svoju najlepšiu kamošku. Na to, ako sa vyvalíme do ich hojdacej siete, ktorú majú v záhrade, a pri džúse budeme rozoberať naše prvé dojmy zo školy. Ona sa dostala na obchodnú akadémiu, mňa mama s bratom do-tlačili na gymnázium. Vraj, aby som mala ľahší prechod na vysokú školu. Pche. V pätnástich sa mi ešte o vysokej rozmýšľať nechce. Mám dosť stresov so strednou. Dnešok to len potvrdzuje.

2

Nakoniec sme zakotvili u nás. Vonku sa rozpršalo, hojdacia sieť padla. Nika sa rozvaľuje na gauči v obývačke. Upiekli sme si pizzu. Spoločne ju vyjedáme, chichúňame sa a rozoberáme našich spolu-

žiakov. Hneď, ako jej spomeniem mulata Bena, Nika ožije. Musím jej dopodrobna opísať, ako vyzeral, čo mal na sebe a čo povedal.

„A čo ten tvoj spolusediaci?“ nadhodí zrazu Nika.

„Normálka,“ vylezie zo mňa. „Počúva Cobaina. A vzdialene sa naňho aj podobá.“ Spomeniem si na krajne pokojné reakcie, ktorými sa vyznačoval. Absolútne nevzrušene prešiel okolo Renáty s Nikolettou. Ten chlapec mi začína byť sympatický.

Dorazí môj brat Ivo. Nika sa bleskovo posadí a vystrie chrbát. Začnem sa na nej smiať.

„Čo je také smiešne?“ uškrňa sa Ivo. Podíde ku mne a postrapatí mi moje už aj tak dosť strapaté vlasy.

Znechutene ho od seba odstrčím. „Zalez do izby!“ Neznášam, keď mi prejavuje tieto svoje bratské nežnosti na verejnosti.

Ivo však mieri do kuchyne. „Máme niečo jesť?“ Zhľadúva niečo pod zub.

Prevrátim oči. Ach, tí chlapi! Utekám za ním. „Pizza je na plechu, zober si, ak chceš!“ Opriem sa o kuchynskú linku. Sledujem každý jeho pohyb.

„Ako?“ vyzvedá Ivo. Je o šesť rokov starší a je to najlepší brat na svete. Vycíti aj na kilometer, ak ma niečo trápi.

„No čo,“ naťahujem odpoveď, „veľká škola, noví ľudia, stresy a zhony.“

„Dostala si sa s niekým do konfliktu?“ pýta sa nenútene, zaujatý pizzou na svojom tanieri.

„Ešte som sa nestihla.“

„Tak potom nechápem, čo sa tak divne tváriš, Sisa,“ zdvihne pohľad a zavrta ho do mojej tváre. Chcem popri ňom prekĺznuť do obývačky. Ivo mi však položí dlaň na plece a prinúti ma posadiť sa k nemu za stôl. „Nika to bez teba prežije.“ Vráti sa k jedeniu. „Čo sa deje?“

Opriem si lakte o stôl. Cítim zrazu nesmiernu potrebu šúchať si koreň nosa, len aby som sa na neho nemusela dívať. „Jeden spolužiak... zdá sa mi, že som ho už videla, ale neviem si spomenúť, kde.“ To, ako mi podržal dvere a ako sa na mňa pozeral cez celú triedu, radšej zamlčím.

„Ako sa volá?“

„Ben Wilson.“

Oči mu stvrdnú. „On je tvoj spolužiak?“ vyletí z neho po chvíli. „Ty ho poznáš?“

Tentoraz mu stuhne aj tvár, nielen pohľad. „Nie.“

Niečo sa deje. Spustím ruky na stôl. „Ivo, aspoň ma nezavádzaj! Poznám ťa ako vlastnú dlaň!“

„Pamätáš na minuloročný Silvester?“ Prikývnem. Na ten Silvester nikdy v živote nezabudnem. Vtedy nám zomrel otec. Ivo na mňa hľadá bez pohybu. Bez emócií. „Tak tam si ho videla prvýkrát. Na pódiu.“

3

Do školy ma vezie krstná Danká. Je to sestra mojej mamy. Nádherná, úžasná osoba. S Ivom ju zbožňujeme. Obzerám si útulný priestor jej auta. Popritom myslou zablúdím k tomu hroznému dňu, ktorý zruinoval našu rodinu.

Silvester sme vždy oslavovali doma, v papučiach. To len minulý rok sme túto tradíciu porušili a stala sa katastrofa. Otec tvrdohlavo trval na tom, aby sme šli na silvestrovskú zábavu do Demänovskej doliny do jedného luxusného horského hotela. Lístky na toto šialenstvo získal od prachatého investora ako zásluhu za skvelú prácu, ktorú odviezol na stavbe polyfunkčného komplexu v centre mesta. Otec v tom videl šancu, ktorá sa stáva iba raz za život, ak vôbec. Inokedy by sme sa do toho brlohu pre vyvolených nikdy nedostali. Tvrdil, že je načas zmeniť náš zabehaný stereotyp.

A tak sme sa nahodili do sviatočných šiat a prifrčali na to miesto. Musím uznať, že program bol veľmi zábavný. Večera a obsluha úchvatná. Cítili sme sa tam ako králi.

Pri tancovaní som si obzerala okázalú výzdobu sály. Hrala tam živá kapela, striedala sa s výstupmi rôznych umelcov. Brušné tanečnice, džez band, nejaký imitátor, ľudová hudba a potom blues. Nádherný, plnokrvný, smútiaci blues. Ja na hudbu nie som odborník, no to, čo som mala možnosť počuť, mi vzalo dych. Hral tam nejaký mladý černochoch na saxofóne, sprevádzal ho ďalší na klavíri. Nakoniec vysvitlo, že ten, čo sedel za klavírom, je majiteľ hotela. Nejaký Afroameričan od rieky Mississippi. A ten mladý

saxofonista je jeho syn. Zrazu si spomeniem na Ivove slová. Ten... ten saxofonista to bol Ben Wilson.

Pamätám si, ako tam stál na provizórnom pódiu, v modrej košeli, osvetlený reflektormi v modrých odtieňoch. Hral a spieval tak, že mi po chrbte behali zimomriavky. Moc som mu nevidela do tváre, som krátkozraká. Nevidím dobre do diaľky. Preto som ho nevedela hneď zaradiť, keď som ho stretla pred školou.

„Simonka, na čo myslíš?“ vyruší ma Dankin hlas. Prekvapene zažmurkám a pozriem sa na ňu. Danko sa usmeje. „Nereaguješ na moje otázky.“

Previnilo sklopím zrak na svoje ruky. „Hm, prepáč.“

„Si nejaká smutná.“ Danko ma láskyplne pozoruje. Popritom šoféruje. Pomaly.

„Myslím na *ten* Silvester,“ šepnem nakoniec.

Danko ma potľapká po chrbte ruky. „Už je to za vami. Otec zažil najväčšieho deň svojho života. Jeho choré srdce to nezvládlo. Neobviňuj sa z toho.“

„Mohli sme ho odhovoriť! Keby... keby sme sa s Ivom doňho pustili, možno by poľavil!“

„Chcel vás tam zobrať. Chcel vám ukázať zábavu vyššej spoločnosti.“

„Nestojím o takú spoločnosť,“ odujem pery. „Ani o ich zábavu.“ Hľadím von z okna na sivé mesto a uponáhľaných ľudí.

Danko si povzdychne. „Mal problémy s krvným tlakom a cholesterolom. Mohlo sa mu to stať aj doma. Kdekoľvek.“ Danko má pravdu. Napriek tomu mi napadá tisíc dôvodov, prečo sa mu to nemohlo stať doma, ale zaseknú sa mi v hrdle. Nemá to zmysel rozoberať. Otca mi to nevráti.

Danko zaparkuje pri škole na parkovisku vyhradenom iba pre zamestnancov školy. Berie si svoju veľkú kabelu. Vystíska ma, povie pár hrejivých slov. Potom sa stratí v bočnom vchode. Ja sa so smútkom v duši teperím hlavným vchodom pre bežných smrteľníkov.

Maroš tu ešte nie je. Mrknem na mobil. Vyučovanie sa o chvíľu začína. S ťažkým povzdychom si sadnem na miesto. Položím si hlavu na lavicu. Nechce sa mi v tento deň sedieť samej. Potrebujem spoločnosť.

„Keby som tu mal svoj *sax*, tak ti zahrám,“ ozve sa niekto nado mnou. „Démonom smútku v tvojej duši by to určite ulahodilo.“ Prudko sa vystriem. Prihovára sa mi Ben. Neusmieva sa, iba na mňa hľadí svojimi žiarivými tmavohnedými očami. „Možno by sa mi ich podarilo uspať, aby ti dali na chvíľu pokoj.“ Vlasý má vyčesané dohora a uväznené gumičkou.

Srdce mi bije ako splašené. Nie som schopná zo seba dostať nijakú inteligentnú odpoveď. Zmätené kmitám očami po triede. Zachytím nevraživý pohľad Renáty Yangovej i ďalších dievčat. Prvé, čo mi v tejto súvislosti napadne, je, že nechcem mať problémy. S nikým. „Vďaka, ale myslím, že ťa do mojich démonov nič nie je,“ odvetím napokon. Milo, ale nekompromisne.

Ben sa bez slova posadí do svojej lavice. Stále ho mám vo svojom periférnom videní. Viem, že čumí von z okna. Zazvoní na hodinu. Táto má byť triednická. Šoltés sa však niekde zamotal. Namiesto neho rozrazí dvere na triede Maroš. Pri pohľade naňho sa začnem mimovoľne uškrňať. Má oblečené to isté, čo včera. Mokré vlasy mu padajú do očí. Tvári sa však flegmaticky. Asi ho len tak niečo nerozhádže.

„Čau,“ zahrmí. Vsunie svoje dlhé nohy pod lavicu.

Veselo sa usmievam. Ten jeho stoický pokoj... to sa len tak niekde nevidí. „Už som sa bála, že neprídeš. Nejako nezvládam nepriateľské pohľady našich spolužiakov. Potrebujem parťáka.“

„Naštvala ťa naša prsnatá Renátka?“ prehodí nedbalo.

Uškrniem sa. „Iba sa ma snažila prebodnúť pohľadom na diaľku. Kvôli nemu.“ Otočím sa k Benovi a ukážem naňho. Ben na mňa prekvapene pozrie. „Zdá sa, že si neželá, aby si sa so mnou rozprával,“ vysvetlím Benovi s úsmevom.

Maroš začne prudko vrtieť hlavou. Voda z jeho vlasov ma trochu pokropí. „To je krst,“ škerí sa. „Oddnes ťaháme za jeden koniec povrazu. Nech je nejaká zábava.“

Jeho sprcha ma preberie z otupenia. „Kde si sa zdržal?“ vyzve-
dám. Kútikom oka sledujem, že Ben náš rozhovor počúva.

„Zakecal som sa s kamošom,“ vysvetlí Maroš. Vojde si rukou do vlasov. „Po škole pôjdeme do Baróna na kofču. Pridáš sa?“

Zvážniem. „Musím ísť domov. Niečo uvariť bratovi a tak.“ Mama robí dvanástku v pečivárňach. Príde domov unavená ako mulica.

Varenie a domácnosť s radosťou prenecháva mne. Po otcovej smrti sa zmenila na nepoznanie.

Maroš sa pomrví. „Na chvíľu sa hádam môžeš zdržať. My s Danom tam tiež neplánujeme zostať do večera.“

So sklopeným zrakom prikývne. Jedna kofola ma nezabije. Zrazu mi niečo napadne. „Vezmeme aj Bena?“

Maroš sa usmeje. „Ty asi chceš naozaj provokovať Renátku.“

Namiesto odpovede sa otočím k Benovi. „Ideš s nami?“ Mám nepríjemný pocit z toho, že som k nemu bola nevlúdna. Chcem to nejako napraviť.

Ben odhalí zuby. „Tvoj prísediaci sa netvári dvakrát nadšene,“ podpichuje. „Nechajme to na inokedy.“

Obrátim sa k Marošovi. Ten ľahostajne pokrčí chudým plecom. „Je mu to jedno,“ tlmočím rýchlo Benovi, akoby to sám nebol videl.

„Tak fajn,“ súhlasí Ben.

Konečne upriamim pohľad pred seba. Práve prichádza Šoltés. Ten teda nechal na seba čakať! No na jednej strane je to dobre. Dohodla som si s Benom stretko mimo múrov školy. Bod pre mňa.

4

Po siedmich hodinách trápenia cupitám vedľa Maroša s Benom. Pršať už prestalo. Chalani začnú rozoberať hudbu. Ich rozhovor je vášnivý, zapálený. Nechcem ich rušiť. Zavolám preto rýchlo Danku, že domov pôjdem autobusom, aby ma pred školou zbytočne nečakala. Danku mi nekladie zbytočné otázky.

„Problém?“ spýta sa Maroš.

Zdvihnem k nemu tvár. Až teraz si uvedomím, že ich rozhovor ustal a obaja ma uprene sledujú. „V pohode,“ podarí sa mi usmiať. Zahľadím sa na ľudí, ktorých míňame.

„Brat si nevie uvariť cestoviny?“ zisťuje Ben milým tónom.

„Vie,“ odvetím. „Ide skôr o to, že mama robí za pásom, a keď príde domov...“ odmlčím sa a horúčkovo premýšľam, ako im to mám povedať. „No, povedzme, že štrajkuje.“

Ben sa sústredene zamračí. „Vyzerala v pohode, keď som ju videl v zime. Teda, predtým, ako sa to stalo.“ Pokojne na mňa hľadí.

„Nemôžeš si nás pamätať!“ skríknem. „To je nemožné!“ Bolo tam predsa minimálne tristo ľudí!

„Strácam prehľad o tom, čo tu rozoberáte,“ zamieša sa do rozhovoru Maroš.

„Videli sme sa minulý rok na silvestrovskej zábave,“ pustí sa Ben do vysvetľovania. Odvracia odo mňa zrak. „Bola tam aj s rodičmi a bratom. Jej otec...“ hlas sa mu zlomí. „Ehm, dostal infarkt. Na to sa nedá zabudnúť.“

„Mohli by sme rozoberať niečo iné?“ ozvem sa pridusene.

Maroš pochopí. „Tak vám trochu porozprávam o Danovi,“ začne zvesela. „Aby vás nevystrašil, keď ho uvidíte na vlastné oči.“ Rozrazí dvere na bare rovnakým spôsobom ako dnes v triede. Vedie nás dnu, pretože sedenie vonku pre dážď zbalili.

Ben mi podrží dvere. „Nechcel som ti spôsobiť bolesť,“ zaznie mi jeho hlas pri uchu. „Zdá sa mi však, že to v sebe dusíš. A nie som si istý, či je to najsprávnejší spôsob, ako sa s tým vysporiadať.“

Neprítomne prikývnem. „Nechajme to tak. Nedokážem sa o tom s nikým rozprávať.“ Obzerám si drevený obklad baru. Maroš nás vedie hore schodmi na prvé poschodie. Tam sa zvalí do boxu.

Ben kráča vedľa mňa. Barom sa šíri spev lídra Guns'n'Roses. „Budeme mať taký malý klubový koncert na budúci víkend v Hudobroni. Poteší ma, ak sa tam na chvíľu zastaviš.“

„Prečo?“ spýtam sa skepticky.

Ben sa usmeje. „Hudba dokáže divy. A blues zvlášť.“ Nadvihnem obočie. Benov úsmev sa rozšíri. „Sobota o ôsmej večer. To už určite budeš mať navarené i upratané.“

Opätujem mu úsmev. Nechápem, ako sa mu to podarilo, ale cítim sa nejako lepšie. Tento deň je divný, pomyslím si a klesnem k Marošovi do boxu. Ben sa posadí oproti nám. Svoju pozornosť konečne upriami na Maroša.

Podarí sa mi trochu uvoľniť. Pozorujem Benovu tvár. Nejde mi do hlavy, ako je možné, že si nás pamäta z tej osudnej silvestrovskej noci. Hral predsa na pódiu. A potom... potom sa niekde stratil. Nepamätám si, že by sa bol medzi rozveselenými ľuďmi objavil nejaký černochoch. Jeho otca alebo len Bena samotného by som určite neprehliadla, aj keď mám so zrakom problémy.

Ben môj skúmový pohľad zachytí. Pár sekúnd na seba bez po-
hnutia hľadíme. Viem, že by som mala radšej sledovať svoje okolie
alebo... Maroša, ale nedokážem to. Ben má neskutočne príjemnú
tvár. Človek by sa naňho mohol pozeráť od rána do večera a pred-
sa by sa mu to nezunovalo. Ach, cítim, že som úplne stratená. To-
pím sa v jeho čokoládových očiach.

„Čo si dáte?“ vyruší nás príchod mladej čašníčky.

Rýchlo sklopím oči. „Horúcu čokoládu,“ vyletí zo mňa spon-
tánne.

Ben sa usmeje. „Dvakrát čokoládu a...“ významne sa odmlčí
a pozrie na Maroša.

Maroš si povzdychne. „Kofolu.“

5

Chodím do školy iba desať dní a už sú samé zmätky. Nielen
s učením a úlohami, ale aj s chlapcami. Volala mi Nika, ale nemám
na ňu náladu. Zavrela som sa do svojej izby. Ignorujem neumytý
riad a blato v chodbe. Nech to uprace Ivo.

Dovolím svojim myšlienkam, aby sa vrátili k Benovi a tomu, čo
mi pred týždňom v Barónovi povedal. Odvtedy sa k tomu nevrá-
til. Raz si odo mňa požičal na matike pravítko, no neprehodil so
mnou ani dve súvislé vety. Zato Maroš sa rozkecal až priveľmi.
Spolužiaci nás podozrievajú, že spolu niečo máme.

Ach, uvedomujem si, že rozhodne nie som prvá, ktorá sa zbláz-
nila a ktorej Benov úsmev pomotal hlavu. Túžim sa s ním rozprá-
vať, no stiahnem sa, keď vidím, ako sa baví s Renátou alebo inými
babami. Už sa naňho chytajú aj dievčatá zo susedných tried. Mulat
Ben spôsobil na škole rozruch.

Vyberiem sa hľadať Iva. Vo svojej izbe nie je, tak zbehnem do
obývačky. Mama sleduje telku. Naučila sa takto oddychovať, pri
blikajúcich obrázkoch a fľaši piva. Znechutene prebehnem okolo
nej. Iva nájdem v kuchyni, opiera sa dlaňami o kuchynskú linku,
hlavu má sklonenú. Vycítim, že niečo nie je v poriadku. Z toho sa
pomaly začína stávať pravidlo. V našej rodine od Silvestra vládne
nemilosrdný chaos.

„Ivo?“ zatiahnem slabým hláskom.

Utrápená pozícia jeho tela sa v priebehu sekundy zmení. Normálne sa na mňa usmeje. „Čo, moja?“

Začnem nervózne prešľapovať z nohy na nohu. „Mohla by som ísť do mesta na malý koncert?“ Urobím grimasu.

Ivo sa mierne usmeje. „Zaslúžiš si odtiaľto vypadnúť.“ Obíde ma a zmizne v obývačke. „Sisa ide von,“ oznámi Ivo chladne. Stavia mamu pred hotovú vec.

Váhavo sa presúvam za ním. Nechápem, čo sa deje. Atmosféra v obývačke je však hustá.

„SIMONA!“ zvrieskne mama.

Normálne sa začnem triasť, ako sa približujem k jej kreslu. Za celý ten čas, čo nás otec opustil, som si nezvykla, že táto poľutovaniahodná, nevyrovnaná osoba je moja matka. Hľadím do jej tváre a nepociťujem žiadnu náklonnosť. Mama má opäť zasklený, krvavý pohľad. Je opitá.

Ivo sa postaví vedľa mňa. „Čo na ňu vreštíš?“ zrúkne na mamu. „Robí v tomto dome všetko, čo ty nie, tak sa láskavo spamätaj!“

Mama po ňom zazrie. „Ty si zavri papuľu! Je primladá na to, aby sa túlala!“

Bez toho, aby sa Ivo na mňa pozrel, prehodí: „Sisa, ak ti večer nepôjde bus do dediny, prídem po teba, dobre? Chod!“

Odbehnem do svojej izby. Srdce mi tlčie ako splašené. Začínam mať pochybnosti o svojej budúcnosti. Vlastná matka mi nedožičí nijakú radosť. Pri predstave, že by som mala v tomto dome robiť upratovačku a kuchárku na veky vekov, ma oblieva studený pot. Náhle si uvedomím, že CHCEM ísť na Benov koncert. CHCEM sa cítiť na svoj vek.

Hodím na seba prvé, čo mi príde pod ruku, a za vreskotu mojej mamy, ktorý sa mieša s Ivoovým predstieraným pokojným hlasom, bežím na zastávku. Nesmierne sa teším, že môžem z toho domu vypadnúť.

6

Hudobroň nemusím vôbec hľadať. Je to jeden z mála podnikov v meste, ktoré občas navštevujem s partiou z dediny. Už som tu bola na dvoch koncertoch miestnych kapiel.

S rozjasnenou myslou vojdem dnu. Malé, vyvýšené pódium je zaplnené nástrojmi a hudobníkmi. Stoly plne obsadené. Ľudia stoja aj vo voľnom priestore oproti pódiu, v ktorom sa väčšinou tancuje. Zaškerím sa. Nevravel Ben náhodou, že to bude *malý* koncert?

Bez nejakého rozmýšľania sa predieram k baru. Práve keď sa vyteperím na barovú stoličku, klavirista začne hrať. Pripoja sa k nemu bicie, zavíjajúca gitara a Benov saxofón. Očarene počúvam tóny, ktoré sa šíria podnikom. Nikdy som nebola na blues ani na klavírnu hudbu. Toto však je taká lahodná a citlivá melódia, že mám normálne zimomriavky. Úchvatné! A ako sa tak rozhliadam po okolí, ostatní to cítia podobne. Uvoľnene sa kníšu do rytmu, podupkávajú si nohou, kyvkajú hlavami. Hudba dokáže naozaj divy.

Neviem, ako dlho tam sedím primrazená k barovej stoličke s pohárom koly v ruke. Viem však, že všetko to, čo vidím a počujem, vytvára malebnú súhru. Harmóniu. A práve tá v mojom živote chýba.

Potom Ben zahlásí do mikrofónu, že nasleduje malá pauza. Zíde dole z pódia a mieri smerom k baru. Rýchlo sa mu otočím chrbtom a upriem zrak na rôznofarebné fľaše alkoholu postavené v poličkách za barmanovým chrbtom. Nemôžem sa naňho dívať!

„Hi!“ preruší môj vnútorný monológ. Hodí pohľad na môj pohár. „Čokoládu si dnes odstavila?“

Proti svojej vôli sa k nemu otočím. Na tvári sa mi automaticky zjaví úsmev. Čudujem sa, odkiaľ ho mám. „Potrebujem životabu-dič. Tak preto kola.“

„Hm-hm,“ zatiahne pobavene, „nie si na správnom koncerte, ak potrebuješ prebrať. Mohla si ísť radšej na punk.“

Dokelu, ten jeho úsmev! Hneď sa mi zvýšil tep. „Možno len nehráš tie správne skladby,“ vraciam mu to a prekvapene si uvedomujem, že s ním normálne flirtujem. Netušila som, že som toho schopná! „Ale aj tak som rozhodnutá zostať. Páči sa mi, ako svoj spev delíš do častí pokriku a odpovede. Nikdy predtým som sa s tým nestretla.“

Oči mu ihned ožijú. „Odhalila si jeden z prvkov súčasného bluesu.“

Potešilo ho, čo som povedala. Ako pekne to na ňom vidieť. „Na Silvestra s tebou hral otec.“ Odtrhnem od neho zrak a krátko pozriem do davu. „Ale dnes ho tu nevidím...“

„Som tu len s kapelou. *Dad* je môj kritik a manažér. Dnes má však niekajú konferenciu, či čo.“ Pokrčí plecom. „Nemohol prísť.“

„On ťa naučil hrať?“

Ben sa zasmieja. „Pokúšal sa mi nanútiť klavír. Mne však viac vyhovuje saxofón. A hrať som začal spontánne. Asi to mám v génoch.“

Obdivne ho pozorujem. „Musím uznať, že si mal pravdu. Ten tvoj blues je... veľmi... ach...“ zaseknem sa. Rozbolí ma hlava z toho, ako sa rýchlo snažím nájsť to správne slovo. Popritom cítim, ako sa červenám, pretože Ben mi pohľadom visí na ústach a bez dychu čaká, čo zo mňa vylezie. „... slastný.“ Ben sa zamračí. A mne zamrie srdce. Zapochybujem o svojom úsudku. „Ale ja som hudobný antitalent,“ blabocem rýchlo. Chcem to nejako zachrániť. „V hudbe sa nevyznám.“

Ben na mňa udivene hľadí. „Slastný je aký?“

Vytreším oči. Je možné, že by tomu slovu nerozumel? „No, v tvojej reči asi... *delightful*?“

Tvár sa mu rozjasní. „*Charming*. Už rozumiem.“ Opäť ten úsmev. „Zahrám ti niečo živšie, aby si nezaspala, keď ma už tak chváliš!“ A naradovane odbehne nazad k svojmu saxofónu.

Chvíľu mi trvá, kým sa spamätám. Rozmýšľam, či je slovo *slastný* v slovenskom jazyku až také nebežné, že sa s ním doteraz nestretol. Čo nečíta knihy?

„Dostal som echo, že niektorých z vás svojím repertoárom nudíme,“ ozve sa Benov veselý hlas z reproduktorov. Zaškerím sa naňho. „Takže dáme niečo rezkejšie, aj keď stále zostaneme verní nášmu kolísavému rytmu.“

Hľadiskom sa ozve pobavený smiech. Nato sa Ben zvrtnie k svojim spoluhráčom. Dohadujú sa. Som nesmierne zvedavá, čo vymyslí.

Začnú hrať niekajú inštrumentálku. Tempo je podstatne rýchlejšie, ako predviedli doteraz. Rozoznávam ohromné stúpajúce a klesajúce tóny basy, saxofónové sólovanie a haluzné klavírne akordy.

Ůha, bomba! Zízam na Bena ako obarená. Trápi ten svoj nástroj a skoro vôbec sa nenadychuje. Musí mať pľúca výkonné ako kováčske mechy.

7

V pondelok som plná napätia. Teším sa na Bena. On sa však možno vôbec nezaťažuje tým, čo sa stalo. Mal koncert, stretol na ňom svoju spolužiačku a na jej podnet zahral skladbu nad rámec možností svojho saxofónu. Tou hrou však potešil nielen ju, ale aj ostatných poslucháčov.

Vstupujem do triedy. Hneď mi zrak zabľúdi k jeho lavici. Má na nej veci, ale on sa v triede nenachádza. Veď on sa vráti, nech je kdekoľvek. Veselo sa zakeciam s Marcelou. Zveruje mi svoje obavy z toho, že už na prvej hodine geografie nás ide Šoltés skúšať. Ja ju však počúvam len jedným uchom. Hypnotizujem dvere triedy. Kde ten Ben trčí?

Nakoniec to nevydržím a vyjdem von na chodbu. Ben práve vylieza zo susednej 1. A s rukou okolo pliec jednej baby. Nadšene jej niečo rozpráva, ona sa smeje. S rozbesneným srdcom sa stihnem skryť do našej triedy skôr, ako ma zbadá. Opriem sa o stenu.

Renáta sa pri mne pristaví so škodoradostným úsmevom. „Čože, čože? Nevyvíja sa to tak, ako si predpokladala?“ Má oblečené tričko, ktoré ju odhaľuje viac, ako by sa patrilo.

„Ešte vždy som na tom lepšie ako ty. Mne sa aspoň pozerá do očí a nie na kozy!“ odvrknem a kráčam k svojej lavici. Polovica triedy sa začne chichúňať. Ďalší bod pre mňa. Ben zmaril moje nádeje, ale aspoň som pobavila spolužiakov. Renáta je celá červená.

Vojde Ben. Chalani mu so smiechom zvestujú, čo sa tu odohralo. Ukradomky sledujem jeho reakciu. Ben sa krátko pozrie na Renátu. Potom sa poberie smerom ku mne. Vlastne, nie ku mne, ale do svojej lavice, opravujem sa v duchu.

„Hi,“ prehodí príjemným tónom. Oprie sa o lavicu, ruky zaborí do vreciek nohavíc a hľadá priamo na mňa.

„Dobré ráno,“ mrmlem popod nos. Tvárim sa, že niečo hľadám vo svojej taške.

„Čím by som dosiahol, aby bolo aj slastné?“

Vystriem sa ako pravítko. Musím sa naňho pozrieť, aj keď sa tomu všemožne vyhýbam. Ben má modrú košeľu a vážnu tvár. Hľadá na mňa nehybne. Dokelu, keby aspoň nebol taký pekný! „Myslela som, že slovu *slastný* nerozumieš.“

Pery sa mu zvlínia v nádhernom úsmeve. „Cez víkend som si ho naštudoval.“ Posadí sa na stoličku.

Zazvoní. Šoltés tentoraz vojde do triedy načas. To ma prinúti spamätať sa. Vítame ho hromadným hrmotom. Všetci sa zdvihne-
me z lavíc. Na pár sekúnd teda stojím tesne vedľa Bena. Už som si všimla, že mu siaham, s prižmúrením oboch očí, po bradu. Som ako omámená z jeho blízkosti. No tvárim sa ako chladný kus bieleho mramoru. Mechanicky sa posadím späť do svojej lavice.

Šoltés hodí pohľad po triede. „O dva týždne budete mať v školskej telocvični imatrikulácie,“ oznámi veselo. Triedou zaznie šum. „Tretiaci vám pripravujú veľmi zaujímavý program. Vaša účasť je povinná.“ Usmeje sa. „Po programe bude disko v kultúrnom dome. Vy máte vstup zadarmo, vaši priatelia či priateľky zaplatia dve eurá.“ Začne otvárať klasifikačný hárok. „A teraz... prejdeme na skúšanie. Hlási sa niekto dobrovoľne?“

Samozrejme, že nikto. V triede zavládne hrobové ticho. Šoltés vyvolá jedného skejtera. Volá sa Mário. Marcela mi prezradila, že je z neho hotová. Zamyslene študujem jeho tvár. Má krátke hnedé vlasy, modré oči, v oblečení preferuje voľný štýl ulice. Musím uznať, že má niečo do seba.

Maroš mi podstrčí lístoček. *Som počul, že si to Renátke natrela.* Významne sa na mňa uškríňa. Rýchlo mu teda naškriabem odpoveď: *Zaslúžila si.* Marošova ďalšia poznámka ma však na chvíľu zarazí. *Je mi ctou, že môžem byť s tebou na jednej lodi.* Pozriem sa do jeho tváre. Maroš má na sebe biele tričko s dlhým rukávom. Vlasy má strapaté, pochybujem o tom, či mu vôbec niečo hovorí slovo hrebeň. Usmejem sa.

8

Dni sa ťahajú. Sú otrasné, zlé, na mojej tvári sa odzrkadľujú bezsenné noci a dlhé hodiny učenia. Učivo sa oproti základke enormne znásobilo. Ale mne to celkom vyhovuje. Zistila som, že všetko

je lepšie, ako pozeranie sa na to, ako sa moja mama rúti niekam, odkiaľ sa len veľmi ťažko vracia. Bratovi sa začala škola. Zbalil si veľký batoh, nasadol na bus a odišiel na intrák. Odpadli mi starosti s varením. To je dobré. Chodím málo von s kamošmi, či len s Nikou. To je zlé. Mám pocit, že sa niečo podstatné v mojom živote mení.

Zazvoní mi mobil. Rýchlo sa po ňom natiahnem. Je to Nika. „Čau, cica!“

Nika sa zasmieje. „Čau, ty, čo sa od nás dištancuješ. Lucia má dnes narodky. Nechceš prísť na oslavu?“

Normálne cítim, ako sa mi do žíl vracia život. „Jasné!“ súhlasím nadšene. Už ma to v tomto prekliatom dome ubíja. Mama je aj tak v robote. Zázrak, že ju ešte nevyhodili. „Kde a kedy?“

Nika mi to povie. „Ozaj, a starosti s darčekom si nerob,“ doplní chvatne. „Všetkých poteší už len to, že ťa uvidia.“

„Fajn. Prídem.“ Položím bez pozdravu. Nechám učenie učením a otvorím skriňu. Čo si len oblečiem?

O dve hodiny vojdem do záhrady len pár domov vzdialenej od nás. Sú tam skoro všetci moji rovesníci z dediny. Najhlavnejšia hviezda je Lucia. Má dnes sladkých šesťnásť. Rýchlo si obzerám okolie. Na tráve je rozložený slnečník a plastové stoličky. V strede tróni veľký záhradný stôl. Matúš, Luciin starší brat, obsluhuje gril. Hrá tu geniálna hudba. Normálne ma berie do tanca. Rozpačito sa usmejem.

Môj príchod si, samozrejme, každý všimne. Nasleduje nadšený krik.

„Sisáááá!“ letí ku mne Nika cez celú záhradu. Skoro ma prevalí. Hodí sa mi na krk.

Hneď sa ku mne všetci zbahnú. Pepo s Rasťom ma potľapkávajú po chrbte, vypytujú sa ma, ako sa mám, a prečo som na nich zanevrela. Kofi mi hneď navrhne, že musím zmeniť školu. Spoločne s Nikou a Luciou začnú ohovárať moje gymnázium. Svojou náročnosťou im nevonía, pretože chcú nazad svoju starú Sisú. Je to také zlaté. Som fakt dojatá.

Potom podídem k Matúšovi. Tvár mu zdobí široký úsmev. „Sevas, kvietok môj!“ víta ma. Ukáže na seba. „Aj by som ťa objal, ale pozri sa, ako hrozne vyzerám!“ urobí grimasu.

Rozosmejem sa. „Pozícia hlavného obracača mäsa ti sekne, nestresuj!“ Tajne kľžem očami po jeho tele. Má na sebe veľkú zásteru. Čierne vlasy mu strapatí vietor. Vonia po dyme. Je to Ivov najlepší kamoš. To je asi dôvod, prečo má pocit, že ma musí v Ivovej neprítomnosti chrániť. Pasoval sa za môjho druhého brata.

Matúš kývne hlavou smerom k ukričaným gratulantom svojej mladšej sestry Lucie. „Mal by som skôr strážiť vás, mladých.“

Obzriem sa na zoskupenie okolo záhradného stola. Chalani sa napchávajú, baby chichúňajú. Niektorí sa pustili do tancovania. „My sme slušní!“ bránim svoju generáciu.

„Nezaškodí, ak vás postráži nejaký dospelý,“ nadhodí Matúš a vážne sa na mňa pozrie. „Sisa, ak by...“ poškriabe sa rukou v kuchárskej rukavici vzadu na krku, „...skrátka, Ivan mi niečo hovoril a kládol mi na srdce, že mám na teba dozrieť.“ Pozrie sa kdesi mimo mňa. „Že to doma nemáš ružové.“

Moja povznesená nálada je fuč. Podarí sa mi však vykúzlitiť pokrivený úsmev. „Nepotrebujem strážneho anjela, Matúš. Ale vďaka.“ Matúš ma uprene pozoruje. Rýchlo sa zvrtnem na päte a mierim k svojim rovesníkom. Chcem sa baviť. Uvažovať nad svojou bezútešnou situáciou môžem aj doma. „Počujte,“ začnem s predstieranou veselosťou, „v piatok mám imatrikuláciu. A vraj bude večer na našu počesť diska. Príďte sa zabaviť!“

Nika ihneď ožije. „Predstaviš mi toho mulata?“

Baby ma obstúpia. „Akého mulata?“ Nezostáva mi nič iné, len im o ňom porozprávať. Nieкто mi pohotovo naleje do pohára kolu. Keď si osviežim hrdlo, hneď sa mi lepšie rozpráva.

9

Na tretej hodine píšeme neohlásenú písomku z fyziky. Dva príklady na vzorce. Prvý je ľahký, nad druhým som sa však dosť dlho trápila. Po krátkom prieskume po triede som zistila, že všetkým z mojej skupiny vyšlo sedemdesiatpäť, iba mne tritisíc. Som z toho taká rozčarovaná, až by som kričala. Cítim, ako mi napätie koluje v tele. Na telesnej nás Šoltés prehnal. Museli sme behať. Matikárka, takzvaná Kotva, nás zase zasypala zabijackými príkladmi. Riešime ich na malé jednotky. Triedou sa ozýva mrnčanie.

Doletí ku mne Benov hlas. „Tá matika mi nevychádza,“ šepká mi rozhorčene cez uličku. „Poznám betu jeden, ale beta sa rovná beta jeden plus beta dva. A čo si mám tú betu dva vycucnúť z prsta?“

Zazriem po ňom: „A to ťa doma neučili?“

Ben sa otrasie, akoby som ho tými slovami zranila. Zahryznem si do jazyka a venujem pozornosť číslam vo svojom zošite. Už nech je koniec, prosím!

„Čo ti sadlo na nos?“ vyzvedá Maroš. „Normálne ho to vzalo, že si k nemu taká nevrlá.“ Významne ukazuje na Bena.

Nedá mi to. „Sorry, Ben,“ mrmlem. Krátko sa naňho pozriem. Ben mi naznačí, že v pohode.

„Dudová!“ zahrmí Kotva spoza katedry. „Každý má pracovať sám za seba, rozumiete tomu?“ Prikývnem, že áno. „Tak nevyrušujte svoje okolie!“ Vstane a blíži sa ku mne. Rýchlo sklopím pohľad do svojho zošita. Kotva mi nakúka na výpočty. „No,“ ozve sa miernejšie, „už ste hotová?“

„Neviem, čo s tým ďalej,“ priznám ticho.

Kotva vezme červené pero z môjho peračníka a napíše mi do zošita jednotku. Ohromene na ňu hľadím. Kotva sa usmeje. „Toto je správny výsledok,“ poklepe červeným perom po riešení, ku ktorému som sa dopracovala. „Podťe to napísať spolužiakom na tabuľu!“ vyzve ma.

Ani neviem, ako som sa vytrepala zo svojej lavice. Zbadám sa až pri tabuli. Držím v ruke kriedu a zasväcujem spolužiakov do postupu riešenia, ktorý Kotva označila za správny. Moji spolužiaci sú z toho vedľa ešte viac ako ja.

10

Vďaka imatrikulácii nám profesori odpustia posledné dve vyučovacie hodiny. Naženú nás do telocvične, všetky tri triedy prvákov štvorročného gymnázia naraz. Primknem sa k Marcele. Nepáči sa mi to.

Ach, nie, nie! Môj roztrasený príchod k tretiačke s mikrofónom sprevádza tichý smiech. Za partnera mi vybrali chalaniska z béc-ka. Poznám ho z videnia. Je to typický triedny šprt. Nenosí okuliare, ani strojček na zuby, je však zavalitý, tvár má okrúhlu ako

mesiačik v splne, očká malé a tričko vždy zakasane v nohaviciach. Upodozrievam ho, že keby sa dalo, nohavice by si vytiahol až pod pazuchy.

„No,“ pozrie sa tretiačka na mňa, „vzhľadom na zjav tvojho partnera tú úlohu dávam tebe, Simona. Vyznaj mu lásku. A snaž sa, aby si to zapamätal. Asi mu tak rýchlo nejaká baba nepokľakne k nohám.“ Veselo sa škerí.

Čože? Mám mu pokľaknúť k nohám? Cítim všetky pohľady na sebe. Tak teda pokľaknem na drevené, nalakované parkety v telocvični a vzhliadnem k tomu chudákovi predou mnou. „Túžim po tebe ako holohlavý po hrebeni,“ vyletí zo mňa úplne spontánne. Stačilo sa mi pozrieť na ten jeho ksicht. „Tvoje nohy mi pripomínajú brzdy na pohrebnom voze. A tie zamilované básničky, ktoré mi hádžeš do skrinky, ma iba poburujú. Včera som si už dala zo zúfalstva zobrať miery na moju vlastnú rakvu. No chcem hrať férovú hru, a tak ti takto pred verejnosťou hovorím, že ti za to nestojím. Rozíďme sa ako kamoši.“ Vstanem, hľadím na chalana pred sebou. Dúfam, že to nevzal osobne. Nechcela som ho uraziť. On vyčarí silený úsmev.

„Si nás pobavila, Simona!“ tľapká ma po pleci tretiačka, keď jej vraciam mikrofón. „Nečakané, ale veľmi milé a zábavné poňatie celej búdy, ktorú sme na teba našili!“ Pokynie mi, že sa môžem stratiť v dave.

S nesmiernou úľavou ju poslúchnem. Naši chalani sa veselo uskrňajú, keď prechádzam popri nich k Marcelu. Nikdy si neodpustí postaviť sa čo najbližšie k Máriovi. Je to také nápadné, že to až bolí.

„Bola si skvelá, Simča!“ chváli ma Marcela.

„Hm,“ upriem zrak dopredu. Taká som rada, že to už mám za sebou!

Na koniec celého zosmiešňovania našich osobností dostaneme každý obrovským dreveným veslom po zadku, na čelo pečiatku SOM TOTÁLNY DEBIL a sladkú odmenu. Tretiaci hovoria, že tá pečiatka bude našou vstupenkou na večernú disk. Ozvú sa protesty. Hádám od nás nechcú, aby sme šli domov s touto hanlivou pečiatkou na čele!

Vyriešim to tak, že si dám na hlavu Ivovu modrú šiltovku. Posuniem si ju čo najviac na čelo, len aby tú pečiatku nebolo vidieť. Ha, vybabrala som s nimi!

Nadšene si poskočím a utekám na ulicu, kde už čaká Matúš. Ponúkol sa, že nás do mesta odvezie. Tak sme sa do auta natlačili šiesti – Lucia, Nika, ja, Rasťo, Pepo a Kofi. Tí traja si zaumienili, že vyzvrátajú moje spolužiačky. Hm, máme sa na čo tešiť.

Na parkete sa už vrtí zopár indivíduí, medzi nimi i Renáta so svojimi obdivovateľmi. Nika s chalanmi nabehnú k dídžejovi a dajú si zahrať svoje obľúbené skladby. Ihneď to roztočia. Pepo a Kofi sú majstri v umeleckom trsaní. Radosť na nich hľadiť. Tak i teraz, sotva sa postavia na parket, už ich obkolesia nadšení diváci.

My s Nikou a Luciou skáčeme dookola, vyspevujeme refrény a smejeme sa, až nás bolia bruchá. Sme zohratý tím. Super, že ich mám.

Na sladákovom kole si dáme oddych. Chalani si vynútia fajč-pauzu. Chladný vzduch je na nezaplatenie. „Ako sa vám to pozdáva?“ vyzvedám s úsmevom.

„Renáta je moja,“ vyfúkne Kofi dym vysoko nad naše hlavy. „Stavme sa o bozk od našej Sisy, že ju dnes dostanem.“ Objíme ma okolo pliec, našpúli pery a nakloní sa ku mne.

„Prestaň!“ udriem ho do ramena a odskočím od neho čo najďalej. „To by si najprv musel prestať fajčiť, ty sedemhlavý drak!“

„Neboj,“ žmurkne na mňa Kofi, „dám si žuvačku.“

„Platí,“ súhlasia Rasťo s Pepom.

„Hej, tak počkajte!“ zdvihnem ruky dohora. „Som proti. Nechcem byť nijaká odmena ani...“

Kofi mi skočí do reči. „Ty nebudeš odmena. Ale spríjemniš mi moju prehru, ak sa dostaví.“ Tlačne ma po zadku.

„Nie!“ vydýchnem. Srdce sa mi prudko rozbúši.

Lucia ma objíme. „Žiadny strach, Sisa!“ utešuje ma. „Konfál nikdy nedostane košom. Vyzerá až príliš dobre.“

Obe naňho hodíme tajný pohľad. Kofi vyzerá naozaj dobre. Olivová pľeť, havranie vlasy, lenivý úsmev a oči ako rozžeravené

uhlíky. V uchu sa mu leskne pírsing v tvare zajačika playboya. Tá náušnica ho úžasne vystihuje.

Kofi sa spokojne škerí. Poťahuje si z cigarety a jedným očkom pozoruje dievčatá vo svojom okolí. Musím uznať, že boduje. Bude Renáte rovnocenným protivníkom. Začnem si želať, aby naozaj uspel. Nechcem byť náhradou za Renátino odmietnutie. Úprimne sa tej predstavy desím. Kofi je kamoš, ale nič viac.

„...má určite štvorky!“ hovorí práve Rasto.

„Mám sa opýtať?“ usmieva sa Kofi. Pozoruje Renátu, ako prichádza k nám. Visí na nej očami, ale ani ona sa nedá zahanbiť. V duchu sa usmejem. Zvrtnem sa im chrbtom a začnem sledovať nepokojnú modročiernu oblohu nad panorámou Nízkyh Tatier.

„Ešte si ma nezoznámila s tým mulatom, Sisa,“ povie mi Nika do ucha. Stojí vedľa mňa a takisto hľadá na hory.

„Nevšimla som si ho,“ zamrmlm. Nemala som ani čas. V kuse som tancovala a šalela sa.

„Nie je to tento?“ naznačí Nika pohľadom smer.

Rýchlo sa tam pozriem. Naozaj. Ben prichádza sám. Vystúpil z nejakého strieborného auta. Krátko všetkých, čo stoja vonku na schodoch, obsiahne pohľadom.

„Hej, to je on.“ Pozriem opäť na nebo. Nebudem predsa na Bena zízať.

„Nádherný chlapec,“ zamrmlmle Nika potešene. „Ako to spievali v tom muzikáli? Čierni chlapci sú delikááátni, láska s príchutou čokolááády, pery ako cukrík... hm, mňam.“

S úsmevom do nej sotím. „Ale s tou čokoládou máš pravdu. Myslím na ňu vždy, keď ho vidím.“

„Tak potom je to asi nákazlivé,“ smeje sa Nika a očami sleduje Bena.

Ben kráča hore schodmi. Zdraví sa spolužiakom, aj Renáte. Neodolám a znova sa naňho pozriem. On už hľadá na mňa. „Hi,“ povie a prejde okolo mňa.

Zmôžem sa na slabé odkývnutie hlavou. Doparoma, vyzerá tak... super!

„Ííííí!“ zapiští Nika. „On sa k tebe priznal!“

„Tichšie!“ okríknem ju. „Chodíme predsa do jednej triedy, ak si na to zabudla.“

Nikin úsmev hovorí za všetko. „Chcem sa s ním zoznámiť,“ začujem jej rozhodný tón pri uchu. „A čo najskôr.“

„Ako si slečna praje.“

Kofi sa hneď ku mne priplichtí. „Povedz mi niečo o tom mladíkovi, ktorý svojím štýlom kopíruje Backstreet Boys v najnovšom klipe.“

Uškrniem sa. „Netušila som, že máš tak dopodrobna preštudovaný ich styling.“

„K veci, Sisa, k veci,“ povzdychne si Kofi. Priateľsky mi zavesí ruku okolo pliec a vedie ma, aj so zvyškom našej dedinskej partie, na parket. Hrajú práve... no, Backstreet Boys. Parket je plný. Bena v tej tme nikde nevidím.

„Neviem o ňom nič zaujímavé,“ zakričím Kofimu do ucha, aby ma počul. „Ale ak ťa priťahuje, môžem ťa s ním zoznámiť.“

Kofi ma začne vykrúcať na parkete. Usmieva sa. „Radšej ma zoznám s Renátou.“

Asi by som si mala založiť zoznamovaciu agentúru. „Okej, pod!“ vezmem Kofiho za ruku a ťahám ho k Renáte.

Zoznámenie teší obe strany. Kofi má na tvári úsmev, na ktorý zaberá každá sukňa. Posuniem si šiltovku hlbšie na čelo a skloním hlavu, aby si Renáta nevšimla môj úškrn. Vytratím sa odtiaľ.

Na vécku si šúcham čelo mydlom a vodou, až kým sa nápis na ňom nestane nečitateľným. Stopa po pečiatke tam však stále je. Začnem si prečesávať vlasy mokkými prstami, šiltovku stískam v ruke. S povzdychom vyjdem von na rozsvietenú chodbu. Ihneď ma vyruší Benov hlas.

„Práve si si zmyla svoju vstupenku na disk,“ oznámi mi ticho. Nezastavujem. „Hm... myslím, že to prežijem, ak ma tam nepustia.“

Ben ma nasleduje. „Zdalo sa, že si tanec užívaš.“

„Tanec mi pomáha dostať zo seba spomienku na to, ako som sa dnes v telocvični strápnila.“

Uškrnie sa. „Nechcem byť v koži chalana, ktorý ti povie, že ťa má rád.“

Zastanem. „Čo tým naznačuješ?“

„Že ho tvoje odmietnutie môže zabolieť.“

„Bola to len imatrikulácia. Úloha, ktorú som musela nejako zvládnuť. A keďže vo vyznávaní lásky nemám prax, stavila som na odmietnutie.“

„A v ňom prax máš?“

„Ideš ma chytať za slovíčka?“

Kútiky úst sa mu zvlnia. „Nie. Som len úprimne zvedavý.“

„Ehm... niekto by sa chcel s tebou zoznámiť. Moja najlepšia kamoška Nika. Ale neviem kde je.“ Obzerám sa okolo seba.

„Tá štíhla brunetka? Už sme sa zoznámili. Je veľmi zábavná.“

„Ou, tak zábavná,“ skrčím nos. „Vidím, že ťa lapila.“

Usmeje sa. A dotkne sa môjho čela. „Mal by som rýchlo využiť, že si ešte stále opečiatkovaná. Pod.“ Začne ma postrkovať nazad do tmavej sály.

„Ale Nika...“ protestujem.

„Tá sa tu nestratí,“ odpovedá mi pokojne. „Všimol som si, ako po nej pokukávali tamtí tretiaci.“

Pozriem sa smerom, kde Ben naznačil. Stojí tam skupinka štyroch vysmiatych tretiakov, autorov nášho imatrikulačného trápenia. Nika je medzi nimi, niečo vysvetľuje a divoko gestikuluje. Prekvapene nadvihnem obočie.

Ben zastane pri našich spolužiakoch. Volajú sa Tomáš a Mišo, znudene sedia na stoličkách a pozorujú vlniacich sa návštevníkov diskotéky. Ben mi ukradne šiltovku. Ju aj svoju bundu vopchá do ruky Tomášovi a nakáže mu, aby to postrážil. Potom sa otočí ku mne. „Zatancujeme si?“

Hľadím naňho ako Bulhar z kukurice. „Trance? Nie... to nie je môj štýl.“

„Naozaj?“ usmieva sa a ťahá ma k dídžejovi. „Tak navrhne vedúcemu, aby trochu spomalil.“

„To nespraví,“ oponujem. „Veď len teraz začal hrať...“

Ben ma preruší gestom ruky. „Čo dostanem, keď to vybavím?“

Hľadím na jeho dokonalé zuby. „Si si nejaký istý svojím úspechom. Podľa mňa sa ti to nepodarí.“

„Hm, to je výzva. Dohodnime sa na odmene.“

Mlčím. Mozog mi zastal.

„Čo tak... zostať so mnou, kým znova nezrýchli?“

Slabo prikývnem. Aj tak nebude hrať viac ako tri sladáky za

sebou. Sladčáky sú všeobecne dosť neoblíbené. Všetci iba sedia, prípadne rozpačito postávajú. Tínedžerská realita.

Stojím opustene pred technikou, ktorou je obklopený dídžej a neveriaco pozorujem, ako sa s ním Ben dohaduje.

„Ako chutí neúspech?“ opýtam sa Bena, keď sa ku mne vráti.

Vedie si ma hlbšie do davu. „To mi povedz ty,“ pošepne mi do ucha.

„Mal som tu také ohlasy od viacerých, že túžite po miernejších melódiách,“ ozve sa dídžejov hlas. „Na želanie teda dávam sladčákové kolo.“ A pustí ľahkú, milú skladbu.

Normálne mi poklesne sánka. Hľadím na Bena a nechápem. „To si ako dokázal?“

„Na trance sa mu predo mnou sťažovali aj ostatní.“ Jeho úsmev je dokonale sebaistý.

Neverím jemu, ani dídžejovi. No na veci to nič nemení. Pri tretej pesničke sa začnem nepokojne vrtieť. „Hrá nejako dlho, nie?“ prehodím. Ruky mám na Benových ramenách, on ma stíska okolo pása. Krúti sa mi hlava. Asi z toho suchého vzduchu v tejto sále.

„To som ti taký nepríjemný, že sa ma chceš po tretej skladbe zbaviť?“ pýta sa pobaveným tónom.

„Skôr nemôžem prežiť, že tebe tú pečiatku na čele vôbec nevidno a ja ju tam aj po dôkladnom šúchaní stále mám.“

Ben sa pustí do smiechu. Musím sa pridať, aj keď mi do smiechu veľmi nie je. Prečo nosí také obtiahnuté tričká? Hodím pohľad na okolotancujúcich. Párikov je tu ako maku. Mnohí sa bozkávajú. Aj... aj Kofi.

„Do prčíc!“ unikne mi z úst. Vykrúcam hlavu nabok. Mám so zrakom problémy, no v meniacich sa farebných svetlách rozoznám Kofiho s Renátou. Jeho podľa oblečenia a telesnej konštrukcie.

Ben sa obzerá. „Deje sa niečo?“

„Nič,“ usmejem sa a obrátim k nemu tvár. „Kofi je úspešný.“

„To je ten tvoj veľký spoločník?“

„Je to kamoš,“ upresním. „Všetci sme spolu vyrastali.“ S úškrnom sledujem, ako sa Kofi prilepil na Renátine ústa. „Balí nám Renátku.“

„Vidím,“ zamumle Ben. „Mohol by som využiť, že nedáva pozor, čo povieš?“

„Renáta alebo... Kofi?“

„Obaja,“ odpovie. „Si totižto priveľmi ďaleko. Nepáči sa mi to.“

Čo tým myslel, pochopím až vtedy, keď si ma pritiahne k sebe. Som na ňom doslova nalepená. Rukami mi začne veľmi pomaly hladiť chrbát. Sleduje líniu mojej chrbtice. Zastane na krížoch. Potom ruky zastrčí do zadných vreciek mojich džínsov.

Neostáva mi iné, iba oprieť si oňho hlavu. Sladákové kolo nemá konca. Ale ja som asi jediná, ktorej to nevyhovuje. Ben je strašne blízko. Cítim tlkot jeho srdca. Slabú vôňu pracieho prášku, v ktorom mu mama vyprala tričko. I to, ako ma opúšťajú sily. Uvedomím si, že hrajú Stinga. To je divné. Dnes sa na diskotékach nehrávajú také staré veci. Vzhliadnem k Benovi.

Usmeje sa. „Počúvaj ten saxofón, čo hrá poza hlavnú melódiu. Skvelá skladba.“

„Vieš mi čítať myšlienky?“

„Nie. Iba hádam z výrazu tvojej tváre.“

„Vedel by si to zahrať?“

Usmeje sa. „Naozaj ťa to zaujíma?“

Zarazím sa. „Áno.“

Vzdychne si a pozrie kdesi dohora. „Príď na ďalší koncert a uvidíš.“

„Tým mi chceš naznačiť, že mi to zahráš na želanie?“

Odpovie mi úsmevom. „V piatok o pol ôsmej večer. Hotel Helios na Štrbskom Plese. Tentoraz to bude naozaj komorný koncert. Iba pár... zasvätených. Peter Cardarelli Quartet.“

To meno by mi malo niečo hovoriť, ale nehovorí. „Nepoznám. To je nejaký hudobník?“

„Je to vlastne štvorčlenná džezová skupina na čele s americkým saxofonistom.“

Znova si oňho opriem hlavu. Musím to spracovať. Štrbské Pleso. Piatok večer. „Pozývaš ma na rande?“

„Moje ruky i myseľ plne zamestná saxofón, žiadny strach.“

„Odľahlo mi,“ usmejem sa.

„Fajn,“ zvážnie. „Tak prídeš?“

„A ako? Je to ďaleko.“

„Vezmeme ťa naším autom, ak chceš.“ Zapichne do mňa svoj čokoládový pohľad.

Ja mu ho opätujem. Jeho pozvanie je lákavé. Veľmi... lákavé. Na to, že sa v hudbe nevyznám, sa nejako podozrivo hrniem všade, kde hrá on. Asi to niečo znamená. Ben sa so mnou pomaličky otáča dookola. Netlačí na mňa. No jeho dotyky mi naznačujú, že je napätý, pretože som sa jednoznačne nevyjadrila.

Na moje šťastie začne dídžej hrať rýchlu skladbu od Ushera. Pri-
pažím ruky k telu. Ben zastane. Stále ma však drží a uprene na
mňa hľadí. S nadvihnutým obočím k nemu vzhliadnem. „Môžeš
ma už pustiť? Sladáky sa skončili...“

V tom momente odo mňa odstúpi. Hneď sa mi ľahšie dýcha. Všetci okolo nás naskakujú a vrtia sa do rytmu. Podarí sa mi od-
trhnúť od neho zrak. Otváram ústa, že niečo poviem, no zrazu ma
niekto oblapí okolo pása. Je to Kofi.

„Srdiečko, je čas vypadnúť z tohto príšerného miesta,“ zakričí
mi do ucha, aby som ho počula. Nemilosrdne ma, bez môjho zvo-
lenia, vedie von zo sály. Obzerám sa ponad plece na Bena. On stále
stojí na mieste, ruky vo vreckách.

„Chcem mu aspoň povedať ahoj,“ zavrčím.

„Svet sa nezrúti, ak to neurobiš,“ odpovedá mi Kofi.

Obíde so mnou celú sálu a postupne poklepe ostatných členov
našej partie po pleci na znak toho, že odchádzame. Nepáči sa mi
to. Prečo tak zrazu trúbi na ústup? Čo sa stalo?

Z celej sily sa mu vytrhnem z objatia a utekám za Benom. Ne-
viem prečo, ani čo tým chcem dokázať, no cítim, že to mám uro-
biť.

„Doriti, Sisááá!“ kričí za mnou Kofi.

Ja však utekám, srdce mi splašene bije v hrudi. Zdá sa mi, že tma
v sále je nejaká väčšia, ako bola pred chvíľou. Čo je, samozrejme,
blbosť. Alebo nie?

Obieham celú sálu a všade hľadám Benovo biele tričko. Nikde
však nie je. Alebo som ja slepá a nevidím ho. Potom si spome-
niem, že som si nechala u Tomáša s Mišom šiltovku. To je už pri
mne Kofi. A zúri. „Si neobyčajne tvrdohlavá! Nútiš ma použiť hru-
bú silu!“ Zohne sa a prehodí si ma cez plece.

Visím dolu hlavou. No namiesto toho, aby som sa aj ja nahne-
vala, začnem sa smiať. „Šla som si iba po šiltovku k týmto dvom,“
podarí sa mi vysloviť.

Kofi počastuje mojich dvoch spolužiakov temným pohľadom. Ani nie o sekundu na to už stíska šiltovku v ruke. A definitívne opúšťa sálu.

12

Odvtedy ubehlo už päť dní a ja by som sa mohla konečne zniesť z výšin oblakov späť na zem, pretože som akosi pozabudla na gravitáciu. A aj na to, že pre neho to neznamenal nič. Ale bol tak blízko... dokelu, iba si na to spomeniem a chytá ma triaška.

V sobotu má Kofi narodeniny. Devätnásť. Plánujeme, kam sa pojedeme na Silvester. Pepo navrhne chatu.

„Pôjde aj Renáta?“ vyletí zo mňa, keď si Kofi prisadne ku mne na gauč. Sledujeme nejaký Kubrickov horor.

Kofi sa usmeje. Stále pozoruje notebook. „Chceš ju tam?“

„Nie,“ poviem úprimne.

Kofi položí ruku na operadlo gauča, uprene na mňa hľadí a opýta sa: „Prečo?“

Neznášam tento jeho pohľad. Dokonale ním deptá. Namiesto odpovede si prekrížim ruky na prsiach a stisnem pery. Svoje dôvody mu na nos vešať nebudem.

Prstami zabľúdi do mojich vlasov. „Srdiečko, namiesto toho, aby si bola šťastná, že máš voľné pole, tak mi tu vyrábaš scény.“ Neustále na mňa pozerá. Nežmurká. „To mi nerob. Trhá mi to srdce.“

Odsotím mu ruku. „Aké voľné pole máš na mysli?“

„Zamestnal som ju, aby si si mohla užívať s tým... africkým kráľom,“ nadvihne kútky úst. Zamračene naňho pozriem. Kofi sa pustí do smiechu. „Ale no tak, veď ťa všetci videli. Báľ som sa, že sa od neho neodlepíš. Vyzeralo to váááážne.“

Udriem ho do brucha. No už sa rehocem s ním. „Naozaj som sa naňho lepila?“

„Uhm. A keby vedeli pohľady zabíjať, tak mu klesneš bezvládne k nohám.“ Zachytí môj zmätený výraz. „Bola si viacerým slečným trňom v oku,“ prezradí.

„Nehovor,“ zatiahnem pobavene. „A to si kedy zisťoval? Pokiaľ si pamätám, veľmi pozorne si sa venoval Renáte.“

„Nedávala si pozor, Sisa.“ Kofi sa oprie dozadu a konečne uprie svoj pohľad na notebook. „Africký kráľ ma svojím zjavom predstihol. Musel som zistiť informácie.“ Žmurkne na mňa. „Chápeš, neželaná konkurencia.“

„Budem hádať. Renáta ti ihneď ochotne vytárala, že po ňom prahne a že on si ju akosi nevšíma.“

Pozrie sa na svoje ruky. „Stavme sa, že neuhádneš, prečo mu je ľahostajná.“

„To sa ani nepokúšam uhádnuť.“ Kofi na mňa zazrie. „Ókej,“ usmievam sa, „tak... žeby Ben nemal rád baby, čo ho uháňajú?“

Kofiho tvár sa zmraští. „Ben?“

„Tvoj africký kráľ,“ ozrejmím.

„Skôr tvoj, nie?“

Vzdychnem si. „Je to spolužiak, Kofi. Nič viac.“

„Uhm,“ súhlasí nepresvedčivo. „Podľa Renáty si ťa Ben priveľmi všíma. Ohohó! Urobila si si nepriateľku, srdiečko. Na tvojom mieste by som bol opatrný.“ Prehrabáva sa v súboroch v notebooku. „Nepustíme si niečo veselšie?“

Zarazene sedím a hľadím pred seba. Nech sa ma Kofi už nič nepýta. A nech mi už ani nič nehovorí. Ja predsa Bena v ničom nepovzbudzujem. Nezvádžam ho. Renáta je paranoidná.

„Dalo mi riadne zabráť, kým som ju prinútil myslieť aj na niečo iné ako na neho.“

„Podľa mňa si bol úspešný,“ snažím sa ho povzbudiť. „Ako vlastne vždy.“

„Ak myslíš na to, že som jej úspešne vylízal hrdlo, tak áno.“ Nadvihnem obočie. Kofi sedí pokojne, akoby sa nič nedialo. „Žiadne obavy. Na chatu s nami nepôjde. Je to... mrcha.“

Uf. Tak toto je silná káva aj na mňa. „Tvoja kosa narazila na kameň?“

„Sisa, keby som chcel, tak ju dostanem. Ale nechcem, chápeš? Je taká jedovatá, že mi prišlo... zle. Kobra kráľovská vo svojej najdokonalejšej podobe.“ Strasie sa. „Možno nemám prachy ako africký kráľ a ani tak veľa pigmentu, aby som každej udrel do očí, no mám dosť skúseností na to, aby som pochopil, že od nej treba dať ruky preč. Aj jazyk.“

„Úha, to je husté. Mám Bena varovať?“ usmievam sa.

Kofi je vážny. „Ben ju možno skrotí. Je predsa africký kráľ.“

„A tí sú na kobry kráľovské experti,“ škerím sa.

„Na tvojom mieste by som ani jedného nepodceňoval.“ Obráti svoju pozornosť na obrazovku. „Videla si už *Hide & Seek*?“

Viac sme sa k téme kobry a africkí králi nevracali. Kofi mi povedal všetko, čo mal na srdci. A možno aj viac, neviem. Až neskoro večer mi došlo, že sa vlastne priznal k tomu, že to s Renátou nedopadlo tak, ako predpokladal.

13

Vojdem s veľmi zmiešanými pocitmi do triedy. Opäť pondelok. Prvá hodina – geografia. Týždenníci rozdávali atlasy. Zrejme bude Šoltés preberať novú látku. Super.

Utekám ešte rýchlo na vécko. Hneď vo dverách miestnosti pre dievčatá ma niekto silne potiahne za moje krátke vlasy. Hlava mi okamžite padne do záklonu. Reflexne sa však zvrtnem a zabránim tak pádu. Pátram po osobe, ktorá na mňa zaútočila. Renáta. Neprekvapí ma to.

„Čo si o sebe myslíš, ty rozkysnutá sliepka?“ spustí rozzúrene. „Že na mňa nasadíš svojho bronzového gigola, aby si sa mohla vešať po Benovi?“

Uškrniem sa. „Pokiaľ si pamätám, na môjho bronzového gigola si robila také oči, že to bolo jasné. Chceš mi to vyvrátiť?“

Ohrnie peru. „Všimla som si ho iba preto, že tam ešte nebol Ben.“

Znova sa uškrniem. „Klameš.“

Podíde ku mne. „Nechápem, čo na tebe vidí. Si totálne neforremná.“ Kľže pohľadom po mojom tele. „Máš suché vlasy. Nijakú manikúru. A panebože, ani mejkap! A ten tvoj príšerne veľký zadok...“ Znechutene si odfrkne. „Na tvojom mieste s tým niečo robím. Nemám ti dať číslo na jednu lacnú cvičiteľku aerobicu?“

„Radšej sa prebehnem po lese za našou dedinou,“ odvrknem. „A čo sa týka Bena... keď mal chuť tancovať sladák, ty si bola akurát obsadená.“ S vystretým chrbtom odídem do triedy.

Ležím vo svojej izbe. Nervozita ma dokonale opantáva. Ben sa v škole k pozvaniu na Štrbské Pleso nevracal. Čakala som, že sa pri mojej lavici pristaví a opýta sa na to. No on nič. A mne srdce od rána splašene tlčie pod tričkom. Mala by som na ten koncert ísť. Pozriem na čas na mobile. Hm, to už nestíham.

Zavriem oči. Snažím sa nemyslieť na koncert nejakého Petra Cardarelliho. Nemám nič s džezom ani s Benom. Nemala by som teda o tom vôbec premýšľať. Lenže ja premýšľam. Mám však jeden nápad, ako tieto nepríjemné myšlienky odohnať.

„Pohrebný ústav,“ zahrmí mi v uchu Kofiho hlas.

Pustím sa do smiechu. „To presne potrebujem. Nedáme si stretko?“

„Navedel som, že letíš na hrobárov,“ nadhodí Kofi vrelo. „Som tvoj, srdiečko.“

„Výborne!“ poteším sa. „O desať minút som u teba.“

Kofi ma už čaká vonku na studenej verande svojho domu. „Čau,“ zašepká sprisahanecky. Zohne sa ku mne, aby mi dal pusku na líce. Vždy to tak robí.

„Nepozveš ma dnu?“ hrám prekvapenú.

Kofi sa usmeje. „Je tam priveľa mojich rodinných príslušníkov. Mohlo by im napadnúť vziať ťa hrobárovi z lopaty.“

Natiahnem ruku a provokačne mu ukradnem šiltovku z hlavy. Rozbehnem sa preč. Kofi ma začne naháňať. Chce svoju čiapku naspäť. Ani sa mu nečudujem, vzala som mu kus jeho imidžu. To sa predsa nerobí.

Bežím na doraz. Čo najďalej od neho, od ulice a od dediny. Utekám smerom k studničke rozprestierajúcej sa pod úpäťm Poludnice. Je tam pokoj. A ja pokoj potrebujem. Pokoj a Kofiho bezstarostnosť. Aby som pustila Bena Wilsona z hlavy.

„Keď ťa chytím, tak ťa zjem!“ dolieha ku mne Kofiho veselý hlas. Smejem sa ako bláznivá. V pľúcach nemám kyslík, musím teda na chvíľočku zastať. Kofi je raz-dva pri mne. „Milujem baby, čo majú problémy s dýchaním,“ utrúsi. Využije moju nepozornosť, vezme si šiltovku a nasadí si ju späť na hlavu. „Treba ti pomôcť?“